

Když nás matka Stanislava Ernstová stále znovu vybízí, abychom žili všeobecným kněžstvím, přiblížme si ho společně na našem nejlepším vzoru, na Panně Marii. Ona je ta, která Ježíše obětuje v chrámě, a tím získává srdce každého! Právě v Panně Marii můžeme vidět nekonečně rozvinuté kněžské srdce: Spasitel přichází na svět proto, aby vzdal Otci úctu, jakou mu má vzdávat lidstvo – učí nás to. Církev, když se modlí, bere oběť své Hlavy-Krista a vyzývá všechny své údy, tedy každého z nás, aby se v dokonalé jednotě obětovali nebeskému Otci. Náruč Panny Marie je oltářem a obětí je klanějící se Kristus. Láska Panny Marie stále vzrůstá, láska našich srdcí rovněž – snažíme se o to a toužíme po tom – proto může gradovat i naše oběť chvály nebeskému Otci. Kéž stále více zvnitřňujeme poselství Panny Marie: v tichosti přijímat a naplňovat oběť z lásky (srv. *Novéna s Pannou Marií – příčinou naší radosti*, s. 19). Oběť z lásky je tou nejhlubší modlitbou. Přinášejme Bohu vše, nejvíce to, co ve svém životě změnit nemůžeme a jeví se nám to jako naprostá bezmocnost, situace lidsky neřešitelná – to ať je naší obětí. Naučme se podle vzoru našeho Pána lnout ke každé bezmocnosti svého srdce jako ke kříži svého života – vždyť cesta kříže vede ke svatosti! Neztrácejme odvahu ke všemu, k čemu nás Ježíšovo Srdce zve a učme se mu radostně odpovídat na jeho výzvy lásky! Kéž bychom poznali to slovo, to Ježíšovo poselství, které touží říci světu skrze každého z nás! (Srv. exhortaci papeže Františka *Radujte se a jásejte*, s. 18).

S. Kateřina Klosová

***

Ze slov papeže Františka: V poslední době jsme se modlili za biskupskou synodu o mládeži, která se konala v průběhu října. Papež František se při zahajovací mši synody obrátil také na nás, kteří za mladé neseme odpovědnost: „Na počátku této chvíle milosti pro celou církev a v souladu s Božím Slovem naléhavě prosíme Přímluvce – Ducha Svatého, aby nám pomohl upamatovat se a oživit Pánova slova, která působí žár v našich srdcích (srv. *Lk 24,32*): evangelní žár a nadšení pro Ježíše. Upamatovat se, aby se v nás probudila a obnovila schopnost snít a doufat. Víme totiž, že naši mladí budou schopni proroctví i vidění do té míry, do jaké my, už zralí nebo staří, budeme umět snít, a tak roznítit a sdílet sny a naděje, jež nosíme v srdci (srv. *Jl 3,1*). Tato schopnost společně snít, kterou nám Pán dnes jakožto církvi dává, vyžaduje, abychom mezi sebou rozvíjeli přesně definovaný postoj, formulovaný svatým Pavlem v prvním čtení: *Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých (Flp 2,4)*. A míří ještě výše, když žádá, abychom z pokory každý pokládal druhého za lepšího. V tomto duchu se snažme naslouchat jeden druhému,

abychom společně rozlišili to, co Pán žádá po své církvi. Vyžaduje to od nás pozornost a správnou péči o to, aby nepřevážila logika sebezáchovy a sebevztažnosti, jež nakonec činí důležitým to, co je druhotné, a druhotným to, co je důležité. Bez postoje lásky k evangeliu budou všechny naše snahy marné. Dar upřímného a rozjímavého naslouchání, pokud možno zbaveného předsudků a podmíněnosti, nám umožní dýchat vůlí, ke které nás volá Bůh.

